

KOMOR ZOLTÁN

Információterroristák

hommage á william s. burroughs

*„Ahhoz, hogy túléljük az élet külső és belső csapásait,
egyéni mitológiát kell teremtenünk.”*

Szakállas Zsolt

a rikkancsfiúval kezdtük: elkaptuk a sarkon és
egy műtőasztalhoz kötöttük – kicsit összegabalyítottuk a
drótokat a fejében hogy ezentúl keveredjenek az
információk a koponyáján belül – nap nap után állt utána a sarkon és
a járókelők nyakába zúdította az összekutyult híreket
akikben nőttön-nőtt a bizonytalanság
a fiú nem sokáig húzta: fekszik most is az ágyban szürke
bőrére gyűlnek már a legyek s lavórba okádja a tegnapi álhíreket
persze minden háború áldozatokkal jár
és ez csupán a kezdet volt

*

index.hu külföldi rovat:
kamerunba menjetek
autóra dőlő fához nigériába – oda ahol történik valami
az étterembe ahol a
török nők nixonhoz hasonlítanak ezen a héten és a gyros fölött elmesélik
különbejártatú watergate ügyüket
fuss! – csak ennyit mondanak majd az iskolák irányába tüzelnek
kamerunba menjetek
halott iskolás fiúkhoz nigériába vagy tunéziába ahol
rendőrök verték szét a pornográfiát fekete műfaszokkal
halálos hőlégballon-karambol néhány értékes vonóval
talán már nem is rossz irányba indult el mexikó a parkolóból
a külügy sora rázta meg meg amerikát
ahol melegjogi zsidóknak zúzták be a hegedűjét de a muzsikát
még mindig hallani ahogy

*

az információterroristák szerkesztőségéről szerkesztőségre szállnak ollószárnyaikkal
nyisz nyisz nem hiszünk már az újságoknak sem a tévének – új híreket gyártunk ami
kiegészíti egyéni mitológiánkat – a hazugságok variációjából kiszülhet még az
igazság – mondjuk de már nem értjük egymás szavait sem – háborús felvételeket
vágunk a királyi esküvő képkockái közé – faszokat és pinát az elnök évértékelő
beszédébe amit már amúgy is egy tamponreklám szinkronizál
hírfelolvasók kikacsintásait vetítjük az égre szétvagdosott nyelvük húscsomóit
cérnával varrjuk egymáshoz – mi az igazságra vágunk és nem érdekel minket
az igazság

*

index.hu külföldi rovat:

31 embert ölt meg

egy halott nigériában

legalább 21 embert észak-koreában – fuss! – az amerikai merénylet kidőlő fa
de ha senki sincs ott hogy hallja megtörtént-e?

még az áldozat sem volt ott még a merénylő sem

mégis megtörtént (ne felejtsük el megtáviratozni az elnöknek

hogy tudjon a fejébe lőtt lyukakról

az információ a legnagyobb kincs a mai világban

van aki súlyos összegeket költ önismereti tanfolyamokra

csak hogy megtudja rég halott)

a japán-tenger drogblogger – kokainnal és bibliával megpakolt

halászhajókról pletykál – második világháborús rakétakúpot feltolt tintahalakról

és a tengerbe folyt hajórakományról – betépett vallásos halakról – máshol

elloptak egy nagy jelentőségű kisvárost

a libanoni szülők szerint a pornónak nincs helye az étteremben

fedő alatt pedig minden megfér még a leszopott póni is – kamerunba menjetek

jóllakott legyekhez afrikába

ahol a cia ügynökök átveszik az oktatást és nehéz puskákat adnak

a néger kisfiúk kezébe akiknek karjai maguk is csak puskacső vastagságúak

a porba hullnak tenyereik és kilövik isten szemét a velőjükkel

elhagyott raktárházak tetejéről belelőnek a nővéreké seggébe akik

a sérült hegedűket fászlizzák

*

vírusokat gyártunk amely összekutyulja a szavakat az online portálok cikkeiben
és véletlenszerű visszajátszásokkal megzavarja a telefonbeszélgetéseket
ezután jöhet a biológiai hadviselés: a betegség már embereket fertőz meg
akik képtelenek leírni később kiejteni egy mondatot anélkül hogy más
mondatok szavai ne keverednének mondandójukba – napjaink már megélt napjaink
véletlen vágatai – életünk előző életeink véletlen vágata

robot-rikkancs fiúk járnak összecsavart újsághoz hasonló lézerfegyverekkel és megsütik a médiamágnásokat
minden háború áldozatokkal jár – minden jár – háború minden – minden háború jár

*

index.hu külföldi rovat:

1. hír:

Nem látott. Semmi sem igaz abból. Tripoli tetején a nagykövet szerint információ-mesterlövészek lőttek a tüntetőkre.

2. hír:

A valaha volt Berlinben egy Hitler-kiállítás. 150 ezer látogatót festettek valami aprócska vászonra. Az árja égen Nap helyett most Miki egér ragyog.

3. hír:

Vietnam.

4. hír:

Megölték a múlt hét végén a közép-ázsiai térségben illetékes szomáliai kalózokat. A CNN-re hivatkozva két amerikai házaspár vallási tűzharcot robbantott ki. A középső parancsnokságon lézengő kalózok közül ketten életüket vesztették egy jachton.

De mi is történt valójában?

Vietnamban a Nap helyett most a CNN ragyog; 150 ezer kalóz a kis-ázsiai térségben a tüntetőkre lő; Hitler az életét veszti egy jachton; Tripoli tetejére egy amerikai házaspárt festenek.

*

figyelem terrorveszély! felszólítjuk az olvasókat hogy haladéktalanul hagyják el a vers területét – nincs itt semmi látnivaló semmi látnivaló nincs már

ülünk némán szemünkben hangyafoci sistereg és összefüggéstelenül motyogunk
körömnnyi újságkihordó fiú érkezik – kézbesíteni próbálja terveinket
néhányan már a lelkiismeretükre is előfizettek
újra és újra a retinánknak repül
majd fáradtan esik a hátára

Múzsaparizer

fáradt denevérek csüngnek mondataimon
ha egyszer kimondanám őket szétrebbennének így hát csöndben maradok
(gondozatlan vallomásnak ne nézd a rángógörcsét)

még elkapnák őket a múzsák és kitepnék bőrerés szárnyukat
– itt vagy hát rég elhagyott szűzhártyám! – rebegnék majd lehorzsolt térdükön
kúsznának vissza
homlok-odvamba – gyerekrajzok ákombákomja kócos fekete hajuk
felisszák őket a szomjas ceruzák
arcuk pedig végül egy vödör tintába fullad
(a költők vizeletmintája ez, amiből kimutatják, fogyasztott-e írás előtt múzsát avagy sem)

Kedves vásárlóink, ez egy kihagyhatatlan akció!
Felhívjuk szíves figyelmüket, hogy a kortárs versek ma feleannyi ráfordított figyelemmel is átélhetőek, a kultur-üdvözülés garantált, a költők zsebébe hajított pénz-érmék csillagokká változnak az égen, a húspultban fekvő felfújható gumimúzsák pedig sohasem olvadnak ki, látnokzsályával a szájukban egy szebb jövőre várnak a fagyasztott pizzák társaságában.
De vajon ki hoz csini szuvenírt a másvilágról?

ne féljetek kaptok majd ti is valami szaros kenőcsöt
amitől behegged a szátok – szavaitok az elefánt befelé nőtt szőrszála lesznek
egy zátonyról fantáziáló kielégítetlen hajó horgonyhordaléka
hajítsd hát ki az üvegből készült vasmacskát és térdepelj szilánkokon
ahogy mások térdepelnek folyton a gondolataikon ahogy a rémálmaidon térdepelsz te is éjjel
ahogy szavaidra térdepeltetted néha a hallgatóságot
Hölgyem, csak nem vesztette el a kontaktlencsáját? (a könnyek a szemben most gyapotszedő kísértetek)

Nem azért írom, hogy felizgassalak, de a szavakban nincs vitamin.
Kicsit olyan ez, mintha szájból szájba lélegeztetnénk magunkat, vagy amikor a múzsák szelektív kukájában turkálsz. A szokásos feleslegesség – száradt virágokat termő vázák. A szexbabák öntőformái sohasem álmodnak nemiszervekről (na most aztán irigykedsz – előbb-utóbb mindenkinek eszébe jut, milyen lenne, ha egy kis ideig nem érdekelné a baszás).

Recept műzsára (részlet):

Az első lépés a végbélnyílástól indított metszés, mellyel a hasat felvágjuk. Lehetőleg vigyázni kell arra, hogy a kés ne fusson túl mélyen, mert akkor a belső szerveket, beleket, gyomrot is felvágja, és kifolyik annak tartalma.

A belek kifordítása következik.

A húst a gerincig metszve jutunk el a filézésig.

Azt mondják, hogy a műzsáknak nincs is szíve, csupán egy rulettkerék pörög megállíthatatlanul a mellkasukban.

– Tegyük meg tétjeiket! – kiabálnak, és megolvadnak körülöttük a város fölött átrepülő kaszinó falai – sírva integetnek utánuk a járókelők.

Recept járókelőre (részlet):

aki jó ideje lakik városban már megtanulta hogy

a járókelők megpuccolása körütekintést igényel: amikor épp a zebránál ácsorog és nem figyel

kaparjuk le a pikkelyt

a hátáról és az oldaláról mossuk meg töröljük meg papírtörölővel hogy ne csússzon

éles, hegyes késre és vágódeszkára lesz szükségünk

bal kezünkkel fogjuk meg a fejét majd vágjunk be keresztbe a hasi oldalon a feje alatt

aztán onnét vágjuk fel hosszában a hasát egészen végig a végbélnyílásig

vigyázzunk, hogy a kés ne hatoljon túl mélyre

mert felvágja a beleket, és az epehólyagot amely a városlakók esetében mindig

kétszer akkora mint vidéki társainál

minél nagyobb a város amiben a járókelő lakik annál nagyobb benne az epehólyag

(ezt már megtanultuk)

ha bővíteni akarjuk a várost először mindig a városlakók epehólyagját kell növesztetni

(ezt már megtanultuk)

hiába – sokféleség vagyunk a sötétségben – a darabkák zokogása véletlenszerű

rendes, tiszta bolygó ez, kérem, az ember békeszerződéssel a kezében születik,

és hazugság, hogy itt mindenki egymás aggály-szarában hentereg

ezek itt nem infúziós állványok, hanem fák, és attól, hogy nem száradt még meg rajta a festék, lehet szép a kilátás

ahogy a fény visszakönyörgi magát a csillárba, ahogy a reklámplakátok meggyőzik

ma önmagukat egy kihagyhatatlan ajánlatról,

úgy dőlünk majd neki a homlokban hordott indigópapírnak, s talán megjelenik

lenyomatunk kinn, kinn, a koponyán kívül

– ahol mindig is élni akartunk,
távol befolyásunktól

Retúrjegyet venni örök optimizmus.

Felszállás előtt természetesen ellenőrizni fogjuk a testpoggyászaikat.

A koponyák átjáróházai újfent szemetesek. Én mondom, ne turkálj sokat ebben a mocsokban, mert halálra fagyott múzsákra leszs a hulladékgalacsinok alján – hiába is takaróztak a hozzájuk írt versekkel, a szavak senkit sem melegítenek.
(A műkönnyeket pedig senki ne tekintse a sajátjának.)

Jól van, gyászindulók, sosem volt még ilyen vidám az élet – Még néhány tubus-mosoly, majd lassan kihűlünk mi is a folyosón és nem dorombolnak többé nekünk a sűgőlyukak.

Lesz itt minden, ami szemnek és szájnak régen sem volt ingere: randevú a tükörképpel, amire végül csak az egyik fél megy el – az önsajnálát és a leküzdhetetlen vágy művészinak hazudott sorvasztó gammasugárzása – szívküldi karma-kikönyöklés és fertőző verskócokat kimutató röntgenfelvételek. Persze az efféle útlevélfotóval max a sarokig lehet jutni, ahol a múzsák letört mellbimbóikat a tárba dugva őrült lövöldözésbe kezdenek.

építőkockák növekednek bennem azt mondják tumorok de szerintem csak Isten játszik

szép tornyot épít bennem felmászok rajta és egyetlen nyelvvé gereblyézem mind a szavakat

amikor lejövök már senki sem fog érteni
egyedül a denevérek

Az idióták szoláriumában

olykor előmászom a falrepedésből
és arra kérlek titeket
nyaljátok a potrohom
nincs ugyan vitamin a kitinben
de talán dobog mögötte egy szív
ami olyan mint egy pitypang
ha elfújod sok kicsi emberi szívre esik szét
ami talán átrepül a drótkerítésen
bele valami napfénybe

ahol mindenki egyenlően vak és hülye
sütkérezik a picsa nagy melegben
pezseg az erjedésben
jól bezabál a saját morzsáiból
ez az idióták szoláriuma ide vágyok
ahol folyton csak napozok és hágok
míg részecskéimre nem esek szét
amit elsodor a napszél
(önmagaddal fertőzöd a planétát
ez az igazi chemtrail)

még hadd mondjam el, hogy
túl sok a látvány ezen a planétán
és belefutadok a saját csarnokvizembe
talán azt hiszed szép akarok lenni
de már csak azért fészülöm a hajam
hátha kikaparom végre az agyat a koponyámból
icipici darabokban
hogy ne károgjon többé
abban a sötét odúban
efféle barlangokat hordok a fejemben
évente 0,2 mm-t nőnek odabenn a gondolatok
a legjobb esetben is mi lesz belőlük?
oszlopok
amik a saját utamat állják
de ne érj hozzájuk kérlek
mert nem nőnek tovább
hadd növezzem békében tovább a saját belső cellám
ennyi a kérésem

álomban szerelmes voltam
és kikortyoltam a tüzet a parázsból
dideregve ébredtem fel
hűtött a saját húsom
igen igen
van még közös metszetem a valósággal
láttam: egy száraz kórókkal teli udvar
egy táblával amin az áll ne lépjen a fűre
remélem valaki jól letapossa

mármint a táblát

meggyújtott víz
nézem a szívem
ragyogni a gyászban
az éjjelek síkhalmaza
a saját asztalról lesepert forgácsom vagyok,
egy vidám tinédzser csigaháza,
hát áldja meg az isten azt a munkáskezet, ami végleg elkoptatott
meztelenül, higanytestben
hirtelen
fel is jött a torkomon egy vers
de visszanyeltem

elmentek mások
elmész majd te is
mindjárt elmegyek én is
vakító orgazmus-halálban mert így vakuz a kaszás
már azt hitted az élet valami wellness thai masszázss
ami kezdetben fáj de túléled
mert jók a masszírozó csaj csöcsei
még hadd mondjam el, hogy
túl sok a látvány ezen a planétán
én csak így kertészkedem
egy kóróval teli udvar körül kerítést nevelek
évente 0,2 mm-t nőnek ezek a rácsok
szóval van időm klausztrófóbiássá válni

ha egy tanácsom lehetne
ennyi lenne:

becsüld meg a teret
mert amíg van tér
van mibe zuhanni